

УДК 351.74
DOI: 10.31733/2078-3566-2020-3-90-95

**Дмитро
КАЗНАЧЕЄВ®**
кандидат
юридичних наук,
доцент

**Олена
ЛОПАСВА®**
викладач

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ СЛУЖБОВО-БОЙОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СИЛ ОХОРОНИ ПРАВОПОРЯДКУ В УКРАЇНІ

Проаналізовано особливості службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку в Україні, випадки порушення законодавства, що були допущені під час виконання певних службово-бойових завдань, професійного навчання кадрів. Здійснено характеристику напрямів удосконалення службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку та надано обґрунтування переваг і недоліків цих напрямів у сучасних умовах.

Ключові слова: службово-бойова діяльність, охорона правопорядку, правопорядок, підготовка особового складу, контроль, нагляд.

Постановка проблеми. Формування демократичної, соціальної, правової держави обумовлює докорінну зміну суспільних відносин на сучасному етапі розвитку України. Поступово оновлюються система норм права й методи функціонування державного апарату відповідно до головного принципу, проголошеного Конституцією України, – верховенства права, і закріпленої в статті 3 Основного закону найвищою цінності – життя і здоров'я, честі і гідності, недоторканності і безпеки людини [1].

Зазначені зміни неможливі без належної організації та здійснення службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку.

Аналіз публікацій, у яких започатковано вирішення цієї проблеми. Різні аспекти службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку були предметом наукових досліджень багатьох українських учених, серед яких слід відзначити О. Бандурку, С. Буткевича, А. Долженкова, Ю. Дубко, А. Копана, В. Крутова, С. Кузніченка, В. Лаптія, Н. Саакяна та ін. Проте в сучасній українській правовій науці не вистачає теоретичних досліджень із питань удосконалення службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку.

Мета дослідження – проаналізувати основні напрями вдосконалення службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку в Україні, визначити склад сил охорони правопорядку та законодавче поняття службово-бойової діяльності.

Виклад основного матеріалу. Зміни останніх років у соціально-економічній і політичній сферах істотно актуалізували проблему зміцнення законності й правопорядку, забезпечення безпеки особистості, суспільства й держави. Однак, як показує практика, цілі та принципи правової держави до цього часу не стали реальністю. Більш того, у сучасний період держава не в змозі здійснювати надійний захист життя, здоров'я та гідності особи, забезпечити суворе й неухильне дотримання й виконання законодавства та вести рішучу боротьбу з різного роду правопорушеннями, які є «живильним середовищем» для злочинних посягань. Про це свідчить стійка тенденція до зростання кількості

© Казначеев Д. Г., 2020
ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0001-5193-7176>
kaznacheevdg71@gmail.com

© Лопасва О. М., 2020
k_tsp@dduvs.in.ua

правопорушень. У зв'язку з цим важливим завданням є формування виваженої та обгрунтованої системи службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку як складової частини правоохоронної політики держави, яка чинить серйозний вплив на широке коло суспільних відносин [2, с. 29].

Відповідно до закріпленої на сьогодні в українській юридичній літературі доктрини, службово-бойова діяльність у широкому сенсі полягає в профілактичних, охоронних, режимних, захисних, ізоляційно-обмежувальних заходах і спеціальних діях (операціях) правоохоронних органів спеціального призначення, їх військових та інших передбачених законом збройних формувань, які ведуться під керівництвом центрального органу виконавчої влади (головного, центрального управління й т. под.) з метою забезпечення територіальної цілісності держави, її конституційного ладу, громадської безпеки, законності й правопорядку, а також забезпечення недоторканності державного кордону України, охорони та оборони особливо важливих об'єктів, боротьби з організованою злочинністю й тероризмом у плановому, регулярному порядку та під час проведення спеціальних заходів (операцій) у разі крайньої потреби, надзвичайних ситуацій та у воєнний час із впровадженням правоохоронних, військових та інших методів [3, с. 7].

Залежно від специфіки правоохоронного органу буде відрізнятися сутність і зміст його службово-бойової діяльності. Так, на думку А. Ф. Долженкова, змістом бойової діяльності органів правопорядку є: безпосереднє забезпечення збройних нарядів поліції, участь в операціях щодо розшуку та затримання озброєних злочинців, звільнення заручників і захоплених об'єктів, припинення терористичних актів, групових і масових порушень громадського порядку в разі надзвичайного (воєнного) стану та інших надзвичайних ситуацій із підвищеним рівнем суспільної небезпечності [4, с. 62]. Із позиції інших дослідників, функції правоохоронного органу в комплексі складають службу та бойову діяльність.

І. О. Кириченко під службовою діяльністю розуміє здійснення особовим складом усіх структурних підрозділів функціональних обов'язків, а до бойової діяльності відносить виконання нарядами та підрозділами правоохоронних органів спеціальних завдань щодо боротьби з озброєними злочинцями й створеними групами, а також здійснення інших дій, пов'язаних із застосуванням зброї або спеціальних засобів [3, с. 17].

Службово-бойова діяльність здійснюється силами охорони правопорядку, тобто спеціальними правоохоронними органами або підрозділами, які мають у своєму складі спеціальні збройні або військові формування, здатні виконувати завдання особливої важливості та складності. Досить точно в науковій літературі подано визначення таким суб'єктам правоохоронної діяльності, як правоохоронні органи спеціального призначення. Їх застосовують як у плановому, регулярному порядку, так і під час проведення спеціальних заходів, дій у надзвичайних обставинах із впровадженням правоохоронних, військових та інших методів [3, с. 6–7].

Діяльність сил охорони правопорядку у випадку ускладнення оперативної обстановки (проведення спеціальних операцій, введення надзвичайних адміністративно-правових режимів) практично завжди пов'язана з обмеженням прав і свобод людини. Без таких обмежень діяльність спеціально уповноважених державних органів щодо нормалізації обстановки значно ускладнюється. Обмеження прав людини визначається як легітимна діяльність держави, спрямована на виконання її охоронної функції щодо введення деяких обмежень у реалізацію прав і свобод із метою захисту конституційного ладу, моральності, здоров'я, прав і законних інтересів інших осіб, забезпечення оборони й безпеки держави. При цьому погодимося з думкою, що частіше обмежуються права, а визначаються межі їх реалізації [5, с. 21].

Базовим, вихідним положенням щодо застосування обмежень в умовах дії надзвичайних режимів є положення ст. 64 Конституції України, згідно з яким конституційні права і свободи людини й громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Основним законом України [1]. В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть установлюватися обмеження прав і свобод людини із зазначенням строку їх дії. На конституційному рівні визначено чіткі параметри застосування обмежень прав і свобод громадян в умовах дії воєнного чи надзвичайного стану, які складають правову основу для подальшого законодавчого регулювання цих питань. Не будемо конкретизувати, які саме права і свободи обмежуються, проте відзначимо, що в теперішніх умовах особливого значення набуває механізм корекції поведінки суб'єктів службово-бойової діяльності в разі порушення ними встановлених правових норм та перевищення дискреційних повноважень.

Таким чином, дотримання законності під час виконання певних службово-бойових завдань має пріоритетне значення.

В аспекті вдосконалення службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку в Україні варто застосовувати міжнародні нормативні акти та джерела міжнародного права. Так, важливими додатковими джерелами міжнародного права є документи «м'якого права». «М'яке право» включає не обов'язкові для виконання документи, прийняті резолюцією Генеральної Асамблеї ООН. Документи «м'якого права» можуть служити для зміцнення прихильності держав до міжнародних угод, підтвердження міжнародних норм або створення правової бази для подальших договорів. Прикладами документів «м'якого права», що мають особливе значення для охорони правопорядку, є «Кодекс поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку (Кодекс поведінки)» [6] та «Основні принципи застосування сили і вогнепальної зброї посадовими особами з підтримання правопорядку (Основні принципи)» [7].

Хоча насправді застосування міжнародного права на внутрішньодержавному рівні може варіюватися залежно від національної правової системи, держава все ж не може посылатися на свою конституцію або інші національні закони для обґрунтування невиконання своїх зобов'язань із міжнародного права. Підписавши міжнародний договір, держава зобов'язана привести своє національне законодавство у відповідність із цим договором. Крім того, вона повинна забезпечити дотримання міжнародних зобов'язань посадовими особами та державними установами. Якщо держава не зробить цього, вона понесе відповідальність. А така відповідальність має особливе значення, коли мова йде про правоохоронну діяльність та сили охорони правопорядку.

Незважаючи на чіткі правові стандарти, охорона правопорядку не є точною дисципліною, яка дає чіткі відповіді на будь-які запитання. Оскільки співробітникам правоохоронних органів доводиться мати справу з широким колом ситуацій, пов'язаних із безліччю інтересів, що досить часто суперечать один одному, їм надана деяка свобода дій, яка накладає на них значну відповідальність за прийняття правильних рішень. Той факт, що співробітники правоохоронних органів часто перебувають у напружених або небезпечних ситуаціях і вимушені регулярно мати справу з людьми, які порушують закон або підозрюються в його порушенні, означає, що вони повинні дотримуватися високих морально-етичних стандартів, які гарантують, що співробітники правоохоронних органів та сил підтримання правопорядку завжди будуть діяти відповідно до закону [8, с. 385].

В обстановці, коли відбуваються серйозні злочини і труднощі роботи сприяють розвитку групової моралі й індивідуальних стандартів, занадто легко прийняти підхід «мета виправдовує засоби». Тому керівництву сил охорони правопорядку необхідно усвідомлювати неминучий ризик того, що така групова мораль стимулюватиме «сіру правоохоронну діяльність», яка, можливо, не завжди буде повністю відповідати вимогам закону.

У складній і небезпечній обстановці роботи з охорони правопорядку недостатньо просто встановити високі моральні стандарти. Наявність наказів і прийнятого порядку дій чітко визначає, що очікується від кожного окремого співробітника правоохоронного органу, й ефективне їх виконання абсолютно необхідно для того, щоб забезпечити суворе дотримання правових норм під час здійснення охорони правопорядку в будь-який час.

Аналізуючи порушення законодавства, допущені під час виконання певних службово-бойових завдань, відзначимо, що вони здебільшого виникають у випадках, коли співробітники й військовослужбовці сил охорони правопорядку в разі виконання невідкладних дій керуються лише метою якнайшвидшого виявлення або припинення правопорушень, затримання або доставлення правопорушників, відновлення порушених прав і свобод громадян, ліквідації (мінімізації) наслідків певної надзвичайної ситуації [8, с. 386].

Тому найбільшу кількість порушень законодавства допускають під час з'ясування обставин скоєння правопорушень, виявлення речових доказів та інших проявів протиправної поведінки. У більшості випадків незаконні дії проявляються в необґрунтованому обмеженні прав і свобод громадян, безпідставних оглядах, затриманнях та обшуках, необ'єктивному, несвоєчасному або неповному інформуванні про результати вжитих заходів, а іноді – і складенні документів із недостовірними даними й фальсифікацією доказової бази.

Зважаючи на це необхідна розробка теоретичних і практичних проблем службово-бойової підготовки в рамках плану заходів щодо реалізації концепції розвитку сил охорони правопорядку, що передбачає вдосконалення діючої системи підготовки кадрів. Принципово нові вимоги, що пред'являються до якості навчання особового складу, вимагають перегляду

сформованої моделі службово-бойової підготовки в навчальних закладах.

Так, питання підготовки кадрів сил охорони правопорядку дещо врегульовані в нормативно-правових актах, як-от наказ МВС України від 26 січня 2016 року № 50 «Про затвердження Положення про організацію службової підготовки працівників Національної поліції України» [9].

В умовах різкого загострення криміногенної обстановки значно зросли вимоги до якості перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників сил охорони правопорядку в Україні. Вивчення та порівняльний аналіз бойової підготовки особового складу показують, що поки вона не розрахована на отримання глибоких знань та особливо – на набуття стійких умінь і навичок дій у психологічно напружених ситуаціях різного виду, й побудована з розрахунку на несистематичні заняття. На відміну від навчання методики й тактиці у звичайних умовах, під час навчання тактиці в екстремальних ситуаціях використовується, як правило, скорочена програма. Помилково вважати, що якщо працівник сил охорони правопорядку вміє ефективно нести службу у звичайних умовах, то це автоматично проявиться і в екстремальних ситуаціях.

Основне протиріччя в системі професійного навчання полягає в невідповідності між зростанням вимог до кадрів і рівнем їх службового професіоналізму. Таким чином, основними протиріччями, що впливають на розвиток навчальних технологій у процесі викладання дисциплін у сфері охорони правопорядку, є протиріччя між: умовами діяльності працівників, які швидко змінюються, зростанням професійних вимог і відставанням практичних навичок у сфері вогневої та фізичної підготовки; підготовкою співробітників до дій у звичайних і психологічно напружених ситуаціях, у тому числі бойових; якісним змістом підготовки та технічним забезпеченням навчального процесу; сформованою навчально-методичною моделлю бойової підготовки та принципово новими вимогами до підготовки кадрів.

Проведене дослідження поставлених проблем дозволяє зробити такі **висновки**:

- зміст службово-бойової підготовки необхідно максимально конкретизувати в навчальних програмах, які затвердити на законодавчому рівні;
- вимоги, що пред'являються до якості навчання, повинні відповідати навчально-методичній моделі організації та проведення занять із сучасної бойової підготовки;
- для пришвидшення навчання та підвищення його ефективності доцільно узагальнити вітчизняні й зарубіжні інноваційні технології з подальшими рекомендаціями щодо їх практичного застосування.

Гарантією правового захисту службовця сил охорони правопорядку під час несення бойової служби виступає його статус як представника влади, який перебуває під захистом держави. Ніхто не має права втручатися в його службову діяльність, крім посадових осіб, уповноважених на те законодавством. Він має право на судовий захист своїх прав і свобод.

Особливістю нормативного регулювання контролю й нагляду за службово-бойовою діяльністю сил охорони правопорядку є законодавче закріплення функцій і повноважень контролюючих органів та органів нагляду, що обумовлено виключною важливістю цієї сфери для забезпечення державою прав і свобод людини, публічної та національної безпеки.

Таким чином, необхідні визначення напрямів удосконалення цієї сфери діяльності, посилення нормативно-правового контролю, розробка нових науково обґрунтованих і практично відпрацьованих підходів щодо посилення ефективності охорони правопорядку в Україні. Вирішення цього завдання вимагає комплексного підходу до переосмислення ролі й місця органів та сил охорони правопорядку в системі гарантій забезпечення прав і свобод громадян, удосконалення форм і методів службово-бойової діяльності, визначення шляхів підвищення ефективності здійснення останньої.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28.06.96. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Шмаков О. М. Сили охорони правопорядку в службово-бойовій діяльності силових структур. *Честь і закон*. 2013. № 2. С. 27–30.
3. Кириченко І. О. Пути совершенствования научного сопровождения служебно-боевой деятельности сил охраны правопорядка. *Честь и закон*. 2009. № 1. С. 3–23.
4. Долженков А. Ф., Саакян Н. Б. Боевая деятельность ОВД в современных условиях. *Вестник Одесского института внутренних дел*. 2000. № 3. С. 59–64.
5. Мацюк В. В. Правове регулювання службово-бойової діяльності сил охорони

правопорядку в умовах надзвичайних ситуацій соціального характеру. *Проблеми законності*. 2015. Вип. 128. С. 217–225.

6. Кодекс поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку (затверджений резолюцією Генеральної Асамблеї ООН № 34/169 від 17 грудня 1979 року). *Организация Объединенных Наций. Генеральная Ассамблея. Официальные отчеты. Тридцать четвертая сессия. Дополнение № 46 (A/34/46)*. С. 238–240. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_282 (дата звернення: 19.05.2020).

7. Основні принципи застосування сили та вогнепальної зброї посадовими особами з підтримання правопорядку. Резолюція восьмого Конгресу ООН, прийнята 07.09.90. «Права людини і професійні стандарти для працівників міліції та пенітенціарних установ» в документах міжнародних організацій. Українсько-американське бюро захисту прав людини, Амстердам – Київ, 1996. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_334 (дата звернення: 19.05.2020).

8. Микитенко В. В. Забезпечення прав і свобод людини у службово-бойовій діяльності сил охорони правопорядку: до постановки проблеми. *Форум права*. 2013. № 3. С. 384–389.

9. Про затвердження Положення про організацію службової підготовки працівників Національної поліції України: наказ МВС України від 26 січня 2016 року № 50.

Надійшла до редакції 28.07.2020

References

1. Konstyutsiya Ukrainy (1996). [The Constitution of Ukraine of June 28, 1996]. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrainy*. 1996. № 30. St. 141 [in Ukr.].

2. Shmakov O. M. (2013). Syly okhorony pravoporyadku v sluzhbovo-boyoviy diyal'nosti sylovykh struktur. [Law enforcement forces in the service and combat activities of law enforcement agencies.] *Chest' i zakon*. 2013. № 2. S. 27–30 [in Ukr.].

3. Kirichenko I. O. (2009). Puti sovershenstvovaniya nauchnogo soprovozhdeniya sluzhebno-boyevoy deyatel'nosti sil okhrany pravoporyadka. [Ways to improve the scientific support of the service and combat activities of the law enforcement forces]. *Chest' i zakon*. 2009. № 1. S. 3–23 [in Russ.].

4. Dolzhenkov A. F., Saakyan N. B. (2000). Boyevaya deyatel'nost' OVD v sovremennykh usloviyakh. [Combat activity of the ATS in modern conditions]. *Vestnik Odesskogo instituta vnutrennikh del*. 2000. № 3. S. 59–64 [in Russ.].

5. Matsyuk V. V. (2015). Pravove rehulyuvannya sluzhbovo-boyovoyi diyal'nosti syl okhorony pravoporyadku v umovakh nadzvychaynykh sytuatsiy sotsial'noho kharakteru. [Legal regulation of service and combat activities of law enforcement forces in emergency situations of a social nature]. *Problemy zakonnosti*. 2015. Vyp. 128. S. 217–225 [in Ukr.].

6. Kodeks povedinky posadovykh osib z pidtrymannya pravoporyadku (1979). [Code of Conduct for Law Enforcement Officials], (zatverdzhenny rezolyutsiyeyu Heneral'noyi Asambleyeyi OON № 34/169 vid 17 hrudnya 1979 roku). *Orhanyzatsyya Ob'edynennykh Natsyy. Heneral'naya Assambleya. Ofytsyal'nye otchety. Trydtsat' chetvertaya sessyya. Dopolnenye № 46 (A/34/46)*. S. 238–240. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_282 (data zvernennya: 19.05.2020) [in Ukr.].

7. Osnovni pryntsyipy zastosuvannya syly ta vohnepal'noyi zbroyi posadovymy osobamy z pidtrymannya pravoporyadku (1990) [Basic principles of using force and firearms by law enforcement officials]. Rezolyutsyya vos'moho Konhressa OON, pryynyata 07.09.90. "Prava lyudyny i profesiyni standarty dlya pratsivnykiv militsiyi ta penitentsiarnykh ustanov" v dokumentakh mizhnarodnykh orhanizatsiy. *Ukrayins'ko-amerykans'ke byuro zakhystu prav lyudyny*, Amsterdam – Kyiv, 1996. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_334 (data zvernennya: 19.05.2020) [in Ukr.].

8. Mykytenko V. V. (2013). Zabezpechennya prav i svobod lyudyny u sluzhbovo-boyoviy diyal'nosti syl okhorony pravoporyadku: do postanovky problemy [Ensuring human rights and freedoms in the service and combat activities of law enforcement forces: to pose the problem]. *Forum prava*. 2013. № 3. S. 384–389 [in Ukr.].

9. Pro zatverdzhennya Polozhennya pro orhanizatsiyu sluzhbovoyi pidhotovky pratsivnykiv Natsional'noyi politsiyi Ukrainy (2016) [On approval of the Regulations on the organization of in-service training of employees of the National Police of Ukraine]: nakaz MVS Ukrainy vid 26 sichnya 2016 roku № 50 [in Ukr.].

SUMMARY

Dmytro H. Kaznacheyev, Olena M. Lopayeva. Ways of improvement military-combat activity of law enforcement units in Ukraine. The article analyzes the features of service and combat activities of law enforcement forces in Ukraine, mistakes were made during the professional training of personnel. The concept of essence and maintenance of service and combat activity of law enforcement agencies depending on their specificity is given.

The description of the directions of improvement of service and combat activity of law enforcement forces in Ukraine is carried out, the substantiation of advantages and disadvantages of these directions in modern conditions is given. Emphasis was placed on improving the service and combat activities of law enforcement forces in Ukraine through the wider application of international regulations and sources of international law, especially those UN General Assembly resolutions on the conduct of law enforcement officials and the basic principles of force and firearms by officials, to maintain law and order, which may vary depending on the national legal system. An analysis of violations of the law committed in the performance of certain combat missions, which mostly occur in cases where law enforcement officers and servicemen in the performance of urgent actions are guided only by the early

detection or cessation of offenses, detention or delivery of offenders, restoration of violations. citizens, elimination (minimization) of the consequences of a certain emergency situation.

It is noted that in most cases illegal actions are manifested in unreasonable restrictions on the rights and freedoms of citizens, unjustified inspections, detentions and searches, biased, untimely or incomplete information about the results of measures taken, and sometimes - drawing up documents with inaccurate data and falsification of evidence. In view of this, it is necessary to develop theoretical and practical problems of combat training in the framework of the action plan for the implementation of the concept of law enforcement, which provides for the improvement of the existing training system. Fundamentally new requirements for the quality of personnel training require a revision of the existing model of service and combat training in educational institutions with specific training conditions.

Keywords: *military-combat activity, law enforcement, rule of law, personnel training, control, supervision.*

УДК 342.341

DOI: 10.31733/2078-3566-2020-3-95-101

Станіслава МИРОНЮК©

кандидат юридичних наук, доцент
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ПОНЯТТЯ, ПРИНЦИПИ ТА ВИДИ СЕРВІСНИХ ПОСЛУГ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Здійснено аналіз законодавчо визначених та потенційно ймовірних видів сервісних послуг, які надаються підрозділами Національної поліції. Виокремлено підстави, які вказують на необхідність розширення та нормативного закріплення сервісних послуг, які можуть надаватися підрозділами Національної поліції, наведено їх поняття та виокремлено принципи їх надання.

Ключові слова: *сервісно-обслуговуюча діяльність органів публічної влади, сервісні послуги Національної поліції, принципи сервісної діяльності Національної поліції.*

Постановка проблеми. Зважаючи на нову «обслуговуючу» функцію поліції, основним замовником поліцейських послуг є народ України, за рахунок сплати податків утримує поліцію, а тому повинен мати законодавчо визначені гарантії якісного сервісного обслуговування поліцією потреб населення у сфері забезпечення правопорядку та безпеки. Ст. 3 Закону України «Про Національну поліцію» нормативно визначені завдання поліції, які полягають у наданні поліцейських послуг у сферах: забезпечення публічної безпеки й порядку; охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства й держави; протидії злочинності; надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги. Отже, законодавець вперше в законодавчому акті застосував поняття «поліцейські послуги», що вказує на позитивну тенденцію щодо переорієнтації діяльності певних підрозділів поліції на соціальну складову і що започатковує новий напрям діяльності поліції, який полягає в наданні соціальних та сервісних послуг суспільству та окремим його членам у межах здійснення правоохоронної діяльності [1]. Навіть наскрізний аналіз законодавства, а саме ст. 23 Закону вказує, що з 30 завдань поліції 11 з них, тобто майже 40 %, так чи інакше пов'язані з наданням поліцією соціальних та сервісних послуг в тих чи тих різновидах правоохоронної сфери, що ще раз вказує на суттєвість соціальної та сервісної функції поліції.

Отже, все вищезазначене вказує на необхідність вироблення ефективної та науково обґрунтованої національної моделі реалізації сервісної функції поліції. У межах вирішення цього комплексного завдання доцільно з'ясувати поняття, принципи та види сервісних послуг Національної поліції, що і визначає завдання дослідження в межах да-